

треба да буде наш живот.

Ето како треба, васпитавати децу. А ми уопште о томе не размишљамо, ни при избору школе ни при избору занимања детета, ни при избору тема за разговор, ни о тону тога разговора. Зато се и дешава да уопште не разумемо своју децу. Ми све време нешто захтевамо од њих, а они имају нешто потпуно њихово. Настаје рат на локалном нивоу, који разара све унаоколо.

Сви смо тако несрећни, јер смо сви у рату са свима и против свију. И што је најважније, војујемо против закона Божјег. Бог није створио човека као мајмуна, који жели једино да зграби нешто и поједе, већ је човек створен као духовно биће. Задатак је потпуно другачији. Не шта појести, већ кога нахранити. Тако и Господ. Све што је створио, створио је нас ради. Не ради тога да би Он сам имао шта да поједе, да се удебља. Не! Него да би се тим добрима ми користили, ми, његова створења. Ето ради чега. Ето, уколико се покајемо, уколико боље сагледамо шта је то духовни живот, ако изменимо овај живот, што и јесте покајање, онда можемо постати хришћани и хришћански проживети овај кратки живот.

Али ово не значи да нам за ово требају дати орден, да нас сахране на Новодевичком гробљу, да нас прослављају. Не, не. Не само да нас не прослављају, него чак и да нас убију због овога, то је нешто уобичајено. Убили су Христа и све апостоле, то је природно: убити, изагнати, опљачкати, упуцати, мучити – то је све нормално за

овај свет. Али упркос свему, наш живот овде је веома кратак. Ма каква страдања да човек овде на земљи искуси, она ће се свакако једном завршити, а пред нама је вечност. Иако живиш посред овога зверскога света, који не разуме, не осећа ништа осим своје сопствене лагодности, ништа истинско, племенито, вечно. Шта је најпожељније у овој свету? Хмм... Сести, наточити, гурман-лук, чак је и мени исти, чак ни изненађења нема, све једно те исто, до такве наопаке баналности, да чак и не пожелиш ништа од овога да поједеш. Зато је хришћанство једна веома проста ствар. Оно зависи од тога шта изаберемо. И ево, ова нас прича поставља пред тај избор. Читав живот се пашти-ти да се што више накупи, и када све накупиш, упутиш се у преисподњу. Или од самог почетка поставити себи за циљ богатити се у Богу, и тада ћеш себи да задобијеш Царство Божје...

Ето пред каквим избором стојимо. Почине Божићни Пост и смисао поста није у томе да ваљамо харинге у маринаду, већ у начину нашег погледа на свет и у нашим стремљенима. Било да ми стремимо ка духовном, било ка материјалном. Све је веома једноставно. Уколико будемо стремили духовном онда Господ обећава: „Ја ћу се Сам побринути за материјално“, а уколико будемо стремили ка материјалноме, онда ће Господ рећи: „О, како си ти заузет човек, па ето, занимај се“. Ето, хришћанство је у овој причи веома приметно и јасно изложено.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСТ ПЕТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

свешти Јован Милостиви, ѿрей. Нил Синајски,

ѿрей. Нил Мироточиви

Лк. 12, 16 - 21, зч. 66; Еф. 5, 9 - 19, зач. 229.

ѿрошјереј Димитрије Смирнов

НА ПРИЧУ О БЕЗУМНОМ БОГАТАШУ

Људски живот је веома кратак, али ако би трајао несто, него и хиљаду година, брзо би прошао. Дан за даном, месец за месецом, година за годином и већ се приближава крај. У поређењу са вечношћу која нас очекује, овај кратки одломак времена који проживимо на земљи, не само да је мален, него је и потпуно неприметан. Говорећи математички, то је бесконачно мала величина. Али уколико погледамо колико осећања, мисли, свакаквих дела човек користи да би овде јео, пио и веселио се, показује се да је то већи део времена. А о томе какав ће бити његов удео у вечности, на жалост, човек се опомене, ма како то звучало парадоксално, тек онда када његовом животу запрети нека опасност – тада он почне да мисли о Богу, сети се молитве. Из овога можемо да извучемо закључак: на жалост, човек је бесконачно глупо и кратковидо створење.

Па зашто човек, упркос својем разуму, који може да проникне са краја на крај васељене, па и у бесконачно мали микрокосмос, испа-

да тако глуп? То се дешава јер је човек изгубио веома важну особину своје душе, науме: духовни вид, и почео да види само материјалну страну овога света. И да би указао човеку на Себе, Бог је Сам дошао на земљу, родио се као мало дете, Исус, у Витлејемској пећини, зато да би људима, на њиховом, људском језику, указао на Бога. При томе, не свима људима, јер већина људи на ово уопште не реагује, и о њима је једном пророк рекао: „Не може Дух Мој, пребивати са њима, јер су тело“. Човек је изгубио сваку духовну компоненту и уопште ни-ти схвата нити у себи налази ове реалности. Ето веома важне компоненте: вера. Вера Богу, вера својем Створитељу, својем Оцу, нестаје из срца и свести људи и они се погружавају у материјални свет. Уколико погледамо на живот мале деце видимо да се она све време свађају, вичу, вређају једни друге, старија малтретирају млађу, често бивају и веома покварена, окри-вљујући друге за оно што су сами учинили. Дете уради нешто и онда каже: „Нисам ја, Васко је то учи-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

нио!“ Он би само хтео да избегне казну, а то што ће казнити невиног, њега уопште не занима, макар да му је рођени брат. Зна да има брата, сестру, вршњака, зна да постоје ти појмови, али је његов однос према брату или сестри исти као према даски од пивске гајбе која стоји напоредо са продавницом која се налази у другом граду. Дакле, уопште га ништа не узнемирава, само да њега не грде. Тако се деца односе једни према другима. Зашто? Изгубила су оно најважније, немају састрадања нити љубави. Желе само једно, да достигну оно што овога часа желе. Откуда то у деци? Како откуда, па од одраслих. Одрасли су такви.

Уствари, оно ради чега је Христос дошао на земљу, рално никога не потреса и не интересује. Господ је изрекао ову причу да би се човек замислио. Наводи у њој тако очигледан пример, који се тиче свију нас, јер смо сви увучени у круг материјалистичког живота, на сваки начин избегавају размишљање о смрти, као што сам управо рекао, чак се и речи „смрт“ боје. Ипак, она ће доћи, а за некога ће доћи и сутра. И данас ће из Москве преко хиљаду покојника повести на гробље, у крематоријуме... Данас! Ево, овога часа, након службе, након 11ч, повешће. А тек за месец дана, за годину... колико од нас ће повести. И ово питање је далеко важније од стамбеног питања, од тога шта ћу данас јести за ужину, важније од свадбе сопствене ћерке, од шпекулација на берзи. Шта ће бити са мојом душом? Господ зна да ми, ако се и замислимо над духовним, онда то буде само у тренутку опасности за наш

материјални живот. Он о овоме и говори, како је човек безуман. Пиј, весели се, на сопственој сахрани. Није ти болно – провесели се. Постоје јако озбиљна питања у животу. Њих управо тако и називају – питања живота и смрти. У светлости овога јако је важно шта се дешава са нашим животом.

Данас сам разговарао са једним човеком, и изрекао му једну мудрост. Један човек је рекао: „Ако верујеш Богу и умреш и схватиш да Бог постоји, ти задобијаш све. А ако умреш и сазнаш да не постоји никакав Бог, да су то све поповске приче, ништа не губиш. Уколико не верујеш у Бога и умреш и сазнаш да Бога нема, онда ништа не губиш. Али ако Бог постоји, тада губиш све“. Елементарна логика говори да је чак и са ове тачке гледишта једноставно боље веровати.

Стари логораши су ми говорили да су у складишта увек затварали свештенике. Зашто? Па уколико оставите лопова, дешаваће се крађе, а уколико поставите попа, он неће красти. Чак су и у логору погоднији верујући људи. Ча и у затвору. Са њима се може сарађивати, са осталима нема шансе, јер човек који у глави има једино неку корист, пре или касније ће почети да краде. Кажу да је корупција неискорењива. Не би се рекло. Уколико би људи почели да држе заповест „не укради“, ако постану верујући, неће чак ни повода бити за корупцију. Живот ће почивати на сасвим другачијим принципима. Да, уколико је свет безбожан, онда долазимо до тога да четири петине становништва носе униформе са еполетама: јед-

ни су полиција, други инспектори, трећи тужиоци, четврти судије, пети стражари у затвору и тако даље. И над њима још непрекидна контрола, јер другог начина нема. Ако човек има само једну мотивацију, а то је корист, он ће тако и посматрати, како да кога прева-рим да би мени било боље, јер то је смисао живота.

А Христос нам нуди другачији смисао. Овај је смисао такође богатити се, али у Бога. Не стицати материјално, од чега ћемо се у сваком случају морати растати. Можемо запитати чак и вас овде присутне: „Није ли свеједно да ли ће те сахранити у холандским кожним чизмама или у старим опанцима? Каква је разлика? Да ли ће ти подићи какав гранитни неумесни споменик или ти једноставно ставити дрвени крст? Каква ће ти бити разлика“? Заиста бесмислено, јер стицати материјално овде на земљи јесте тотална глупост. Али трерба стицати оно, како Господ говори, што не вешта, што не рђа, што се не може украсти. Стећи, не новац, којим побољшавамо квалитет нашег живота, већ стећи сами квалитет, дакако квалитет душе. Ето на пример, ти зли – постао си добар, био грубијан, а постао љубазан, био наркоман и лажов, а сада си частан и трезвен. Да ли је ово твоје? Јесте. Уколико си добар, зар ти неко може одузети доброту? Не. А ако си трпељив? Не. А трудољубив? Не. И када твоја душа напусти тело и све што си стекао овде на земљи, ти се од последњег дрипца, кроз твоје напоре које си предузимао читавог живота, преображаваш у предивног чо-

века. Све ово предивно ти ћеш понети са совом, у вечни живот. Ово неће остати на земљи. На земљи ће остати само трагови твога боравка и сећање на то да си био човек. Не нечовек, не попут неразумне животиње, попут оних који само гледају како кога да покраду, како да понизе, како да поживе на туђи рачун. А супротно томе, човек који живи и гледа како да коме шта узме, већ како да коме шта да, како да некоме помогне, да се за кога заступи. Потпуно другачији принцип живота. Стога, пред нама је избор. То осећање не треба да биде импулсивно присутно у нама, као у неразумним, или пре емоционалним женама: појавила се једна емоција, идем за њом, ово ми се допада, а оно не допада... Не овако. То неће бити својство наше душе. Својство душе постаје оно што не зависи ни од прилика, ни од временских услова, ни од крвног притиска, ни од тога да ли си уморан, или су те оптеретили, ни од тога да ли је у нашем комшилuku почео нуклеарни рат или су га одложили. То не зависи ни од курса долара, ни од тога да ли те је неко опљачкао или си напротив ти сам нашао на улици новац. Не зависи ни од чега сличног. Ово је својство твоје душе. Стицање тих својстава која се могу назвати хришћанским и јесте смисао живота хришћана. А све оно што није у складу са тим, једним именом се назива „грех“. Схватање греха бива ради тога да би смо се огли покајати за њега. Покајати се, значи, удаљити се од њега. И те страсти које воде ка греху треба победити супротним својствима душе. И ово